

wana wiisi: „mapean“! ei wõdi ma maha jätta.

Taewas! kudas see aeg lähed! Mina pean ruttuSte „Liwaauku“ juure minema. Sää! sää! söd! on weel järele jäänud kontid ja hapukapsad.

Säält läksin siis nõbu Jaani juure, kes kogukonna nõuumees ja waeSte isa oli.

Uga palutud raha eest andis ta mulle ühe roosikrantsi ja wandus, armsamine taewa peale mõtelda, kui maapäälse waranduse pääle.

Teise homiku reisisin linna, nõbu walitsejanduuniku juure.

Kui sõbralikult ta mind teretas, kui ärdaSte ta mind maha istuma fundis! Edesti, mina arwasin seda raha juba minu taskus olewad. Kui ma sellest täätima hakasin, kõlas esite kõha, siis kuulsin teda ütlewad: „Sa Mihkli ehl wiina kuu sees oleksin sulle tuhande röömuga seda tühjapaljast andnud, aga nüid — — — paraku, — paraku!“ Mina tahtsin selle peale jälle wälja tulla. Tema aga fundis mind, enne üht napfi wõtma.

„Kõigewägewam! Kelle juure nüid minema pean?“ Mul oli juba mõttes oma elu ohwerdada, kui „Lupak“ mull meele tuli. Muidu oli tema nimi Robert Born, aga kõik nõbud ja tädid ei nimetanud teda mitte teistwiisi kui „Lupak“, sest et ta mitte tõdd ei tahtnud teha.

Ta oli peenikese kasuga, walgja-lookis juuks-tega, ja sinise filmadega, üks õige kena ja armas pois. Ta waatas ikka pilwede järele ja lobises nõderuwärt asju. Tema isa, taluperemees Rein, tegi nõnda nagu oleks tal oma poea pärast häbi olnud, ja saatis teda linna.

Nüid, kui mina „Lupaka“ ette astusin ja oma häda talle kaebasin — — — „Isand ja Jumal! Mina kartsin et tema südame murrab, nii libedalt nuttis ta minuga ühes.

Widata ta mind ka mitte ei wõdinud.

„Oh, kui mina juba täiehäälne oleks!“ hüüdis ta mittu korda.